

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 22 grudnia 2016 r.****w sprawie E-3/16****Ski Taxi SA, Follo Taxi SA i Ski Follo Taxidrif AS przeciwko rządowi norweskiemu, reprezentowanemu przez Urząd Ochrony Konkurencji***(Artykuł 53 Porozumienia EOG – Ograniczenie konkurencji ze względu na cel – Zamówienia publiczne – Składanie wspólnych ofert poprzez wspólne przedsiębiorstwo zarządzające)*

(2017/C 133/05)

W sprawie E-3/16 Ski Taxi SA, Follo Taxi SA i Ski Follo Taxidrif AS przeciwko rządowi norweskiemu, reprezentowanemu przez Urząd Ochrony Konkurencji – WNIOSK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Najwyższy Norwegii (*Norges Høyesterett*) dotyczący wykładni Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 53, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes i sędzia sprawozdawca) oraz Per Christiansen i Páll Hreinsson (sędziowie), wydał w dniu 22 grudnia 2016 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Aby porozumienie mogło być uznane za ograniczenie konkurencji ze względu na cel w rozumieniu art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG, musi ono wykazywać wystarczający poziom naruszenia konkurencji. Nie wystarczy, że przy uwzględnieniu konkretnego kontekstu prawnego i gospodarczego może ono po prostu skutkować zapobieżeniem, ograniczeniem lub zakłóceniem konkurencji.
2. Aby ustalić, czy porozumienie między przedsiębiorstwami bądź decyzja związku przedsiębiorstw wykazuje wystarczający poziom naruszenia konkurencji, należy uwzględnić treść przedmiotowych postanowień, ich cele oraz kontekst gospodarczy i prawny, którego część stanowi to porozumienie bądź ta decyzja. Podczas określania tego kontekstu konieczne jest również uwzględnienie charakteru przedmiotowych usług, jak również rzeczywistych warunków funkcjonowania i struktury przedmiotowego(-ych) rynku(-ów). Dodatkowo, organom ochrony konkurencji, krajowym sądom lub Trybunałowi nie zabrania się uwzględnienia czynnika w postaci intencji stron, chociaż nie jest to czynnikiem niezbędnym do ustalenia ograniczającego charakteru porozumienia między przedsiębiorstwami.
3. Porozumienie wykazuje wystarczający stopień naruszenia konkurencji – uzasadniający uznanie za ograniczające konkurencję ze względu na cel – jedynie wówczas, gdy jego szkodliwy charakter da się łatwo rozpoznać. Ocena ta nie może prowadzić do pełnego badania jego rzeczywistych i potencjalnych skutków. Nie może też sprowadzać się tona do oceny skutków sprzyjających i przeciwdziałających konkurencji, a tym samym do zastosowania reguły rozsądku.
4. Aby ustalić, czy składanie wspólnych ofert poprzez przedsiębiorstwo zarządzające wykazuje wystarczający poziom naruszenia, który można uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na cel, należy uwzględnić istotę danej współpracy, jej cele oraz kontekst gospodarczy i prawny, którego część stanowi ta współpraca. Można wziąć pod uwagę również intencję stron, pomimo że nie jest to czynnik niezbędny.
5. Jako że składanie wspólnych ofert wiąże się z ustalaniem cen, co jest jednoznacznie zabronione na mocy art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG, uwzględnienie kontekstu gospodarczego i prawnego może się ograniczać do tego, co jest ściśle niezbędne do ustalenia istnienia ograniczenia konkurencji ze względu na cel. Ocena taka musi jednak uwzględniać, choćby w skrócony sposób, czy strony porozumienia są faktycznymi czy potencjalnymi konkurentami i czy wspólne ustalenie ceny oferowanej instytucji zamawiającej jest ograniczeniem dodatkowym.
6. Choć ujawnienie wobec instytucji zamawiającej wspólnego charakteru ofert może wskazywać, że strony nie zamierzały naruszyć zakazu porozumień między przedsiębiorstwami, nie jest to samo w sobie warunkiem koniecznym służącym ustaleniu, czy porozumienie można uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na cel.